

[Udenrigsministeren]

det er regeringens agt ved denne lejlighed at give konkret tilsagn om en meget betydelig forøgelse af bistanden til SADCC-samarbejdet.

Endvidere er det tanken, at der på den kommende SADCC-konference skal underlægges et fælles memorandum om et bredere samarbejde mellem SADCC og de nordiske lande. Regeringen prioriterer samarbejdet med landene i det sydlige Afrika højt, og det vil vi fortsat gøre – og vi vil gøre det ganske uopfordret. Men SF og VS har i deres fælles forslag til folketingsbeslutning, det, der hedder B 11, opfordret til en markant forøgelse af udviklingshjælpen til frontlinjestaterne. Som det fremgår af, hvad jeg allerede har sagt om bistandsbehovet i disse lande, om SADCC-samarbejdet og om vore planer for de kommende år, synes der på dette område at være almindelig enighed, men når man ser nærmere efter i bemærkningerne til SFs og VS' forslag, melder der sig måske alligevel en lille tvivl om, hvor langt enigheden rækker, for efter forslagsstillernes opfattelse bør nemlig en meget stor del, som der står, af stigningen i de kommende års samlede danske bistand gå alene til Sydafrikas nabostater.

Det nævnte forslag bliver suppleret og udvidet i et andet forslag til folketingsbeslutning om fordelingen af den danske u-landsbistand, som SF har fremsat alene. Det er forslag nr. B 40, som jeg forstår at vi ikke skal drøfte i denne sammenhæng, men bagefter, hvad jeg egentlig synes er lidt upraktisk, da tingene jo hænger sammen, og derfor er jeg nødt til at gøre nogle få bemærkninger også om dette forslag, for deri tager man skridtet fuldt ud og foreslår, at kommende forhøjelser i u-landsbistanden udelukkende bliver ydet til Afrika, herunder til landene i SADCC-regionen. Her må jeg altså sige, at SFs konklusion er forkert, skønt præmisserne kan siges at være rigtige.

Der er da næppe mange her i salen, som ikke vil kunne tilslutte sig hovedindholdet af bemærkningerne til SFs forslag. Hvad der specielt i det forslag, vi altså ikke skal snakke om nu, siges om fødevarerproblemerne i Afrika, om økologiske problemer, om kvindernes rolle i fødevarerproduktion og om situationen i SADCC, er jo betragtninger, der stort set svarer til selve grundlaget for vor bistandsstrategi i Afrika i disse år, og jeg forstår derfor ikke, hvordan hr. Riishøj i sin

skriftlige fremsættelse af forslaget så kan nå frem til den konklusion, at det ville være forkert, som der står, at fordele de forhøjede bistandsmidler på den måde og efter de hensyn og kriterier, som har været lagt til grund for vor samlede bistandspolitik gennem mange år, med andre ord, at vi nu skulle til at fortælle – for det er jo konsekvensen – fattige lande fra Asien til Mellemamerika, at de ikke længere vil kunne få del i en udvidet dansk bistandsindsats i den tredje verden. Skulle det være vores budskab til f.eks. vort hovedsamarbejdsland Bangladesh, et af verdens allerfattigste lande? Jeg er temmelig sikker på, det ikke var det, forslagsstillerne havde i tankerne, da vi i foråret diskuterede og traf beslutning om en forhøjelse i de kommende år af den samlede danske u-landsbistand. Det fremgår i hvert fald klart af både motiveringerne for selve forslaget og af den debat, vi dengang havde her i tinget.

Til slut skal jeg udtrykke regeringens håb om, at det må lykkes under udvalgsarbejdet at nå frem til et resultat, som dels kan blive vedtaget her i tinget med et så bredt flertal, at omverdenen får et klart budskab om fastheden i Danmarks vilje til at bidrage til Sydafrikas fredelige overgang til et frit demokratisk samfund med lige rettigheder for alle sydafrikanere, dels bliver af et sådant indhold, at andre lande kan opfatte det som et anvendeligt forbillede.

Det forslag, som regeringen har fremsat, og som svarer til det nordiske handlingsprogram og EF-landenes beslutning af 10. september, suppleret med enkelte nationale danske foranstaltninger, der altså bringer os foran begge disse landegrupper, er efter regeringens opfattelse det nødvendige, men også for tiden det tilstrækkelige danske bidrag til den internationale indsats mod apartheidssystemet.

Man kan naturligvis altid drøfte, hvor grænsen skal gå, hvis det er gradforskelle, det drejer sig om, og det er tilfældet i forholdet mellem regeringens og socialdemokratiets forslag, mens SFs og VS' forslag derimod hører til på det selvplageriske, eller jeg skulle måske snarere sige det splittelsesorienterede overdrev.

(Kort bemærkning).

Breckmann (Fær.):